

En daar dan

Sinds jaren – tijdens een wandeling langs de zeeboulevard – ligt bij een van de witgepleisterde huisjes een aangeliende bulldog; bijna steeds op zijn rechterflank, van de zon afgewend. Soms zie ik hem zijn voerbak leegschrapen, een enkele keer zijn halve cirkels met het touw maken. Zo laat hij ook zichzelf uit, laat zijn drollen bij een palmboom achter. Daar staat een fletsrood emmertje om die er dan, al snel ingedroogd, in te doen. Het maakt een wat droeve indruk. Zo iets blijvends.

Als ik zo alleen
's nachts donkere dingen denk,
roepen strandlopers
– die zorgeloze vogels –
aanhoudend naar hun makkers.

Omiwa no Iratsume, ca. 750

Altijd links en rechts van de voordeur zitten twee bejaarde mensen, een echtpaar van wie hun zoon naar elders trok, in een stad werk vond. Hij dommelt gemakkelijk en vaak met zijn hoofd licht achterover tegen de zondoorstoofde muur; zij zit het meest voorover, uitkijkend over zee, haar ellenbogen op de knieën, wijdbeens, haar vale schort tot halverwege haar scheenbenen. Ze zijn door het hardwerkende leven dat zij leidden (hij herder) slank gebleven; hij heeft wel een redelijk buikje.

De herder volgt ze –
vier honden rond de kudde
leiden de geiten;
hun beweeglijkheid deint mee
met het glooiende landschap.

Soms hoor ik hen geluiden uitwisselen, met enige tussenpozen; of weleens stemverheffing. Als zij er een kortaf gebaar bij maakt, gromt hij wat terug, gaat om voor mij overduidelijke redenen eens goed verzitten, kijkt stuurs haar kant uit. Zij beantwoordt de boze blik met iets van *kom nou zeg of stel je niet zo aan* lijkt te zijn.

Er zijn momenten dat de bulldog (ooit zijn ervaren herdershond, hoofdhond), traag, o zo moeizaam, overeind komt, bij hem een aai ophaalt, nog even wacht; daar dan gaat liggen, zijn kop tussen de artrose voorpoten.

De kettingwaakhond,
de voorpoten langs de kop,
ligt zijn dagen uit;
veert nog amper op als zij
de bak met broodkosten brengt.

Ze gaan gedrieën naar binnen; de twee oude luiken dicht, de voordeur op een kier.